



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **N. H.**, zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem, se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. 087529/2019/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2020, č. j. 50 A 4/2020 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Votice (dále jen „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 27. 4. 2019, č. j. 13092/2019/SD-JH, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl žalobce dopustit v nevědomé nedbalosti tím, že dne 17. 2. 2019 v 16:21 hodin na silnici v obci Bořetice (zastávka BUS) překročil při řízení motorového vozidla značky X, registrační značky X nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod o 23 km/hod. Porušil tím § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu prvostupňový správní orgán uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobce podal, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Stejně postupoval i krajský soud, který napadeným rozsudkem zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že předmětný přestupek byl zjištěn silničním rychloměrem Ramer10C. Použití právě tohoto měřicího přístroje podle něj potvrzuje jak záznam o přestupku, tak i oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019 a oznámení přestupku ze dne 25. 2. 2019. Údaje uvedené v oznámení přestupku ze dne 25. 2. 2019 plně korespondují s údaji uvedenými v oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019, které sepsala a vlastnoručně podepsala policistka (svědkyně měření) zasahující při silniční kontrole žalobce. Věrohodnost těchto údajů pak podle soudu nesnižuje skutečnost, že oznámení ze dne 25. 2. 2019 sepsala osoba, která nebyla u měření osobně přítomna. Námítku, že elektronický podpis na tomto oznámení není skutečný, krajský soud označil za nekonkrétní. Po zhlédnutí stejnopisu dotčeného oznámení uvedl, že je na něm záznam ve formě grafického znaku s údajem o digitálním podpisu, podepisující osobě a příslušném orgánu a rovněž také číselný údaj o jednoznačném identifikátoru dokumentů (JID). Nepřipojená doložka konverze do dokumentu v listinné podobě podle krajského soudu nasvědčuje leda tomu, že pravost dokumentu, a tedy i elektronického podpisu, nebyla řádně ověřena, což však neznamená, že by se jednalo o falzifikát. Krajský soud dále poukázal na informativní charakter oznámení o přestupku, prostřednictvím kterého správní orgány získávají poznatky o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení. Takové poznatky přitom prvostupňový správní orgán získal již z oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019. I případná absence podpisu na oznámení ze dne 25. 2. 2019 proto nemohla jeho úvahy ohledně zahájení řízení nijak ovlivnit. Úřední záznam ze dne 18. 2. 2019 nebyl podle krajského soudu pro věc stěžejním důkazním prostředkem, neboť z obsahu správního spisu nevyplývá, že by správní orgány rekonstruovaly skutkový stav právě na základě tohoto záznamu. Bylo proto bezpředmětné hodnotit skutečnost, že policistka zasahující při silniční kontrole jej nepodepsala. Údaj obsažený v tomto úředním záznamu o tom, že k měření byl použit silniční rychloměr RAMER 7CCD, byl podle krajského soudu s ohledem na zjištěné skutečnosti uveden zřejmě omylem.

[3] Krajský soud dal žalobci za pravdu v tom, že žalovaný pochybil, pokud mu přes výslovnou žádost nesdělil, kdo je v odvolacím řízení oprávněnou úřední osobou, a znemožnil mu tak vznést námitku podjatosti. Toto pochybení však podle něj nebylo takovou vadou řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že důvody podjatosti, které žalobce uvedl v žalobě, jsou jednostranné, paušalizující a nijak nevysvětlují, o jakou kritiku, jež oprávněná úřední osoba údajně nese nelibě, se mělo jednat. Krajský soud proto uzavřel, že i kdyby žalobce jméno oprávněné úřední osoby znal, pak důvody, které k její podjatosti uvedl, by zjevně nemohly vést k závěru, že tato úřední osoba má zájem na výsledku řízení.

pokračování

[4] Krajský soud odmítl jako nedůvodnou rovněž námitku, že výrok rozhodnutí je rozporný. Uvedl, že z formulace výroku rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový správní orgán při popisu skutku zohlednil ve prospěch žalobce případnou odchylku měření. Uvedené překročení rychlosti obecného rychlostního limitu pro jízdu v obci proto není v rozporu s údajem o naměřené rychlosti žalobcova vozidla. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí podle něj odpovídá i požadavkům na specifikaci místa spáchání přestupku. Krajský soud v této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že požadavku zákona vyhoví i širší vymezení místa činu, pokud byl přestupek spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti. Na základě těchto východisek konstatoval, že je notorií, že obec Bořetice je malou místní částí obce Neustupov. Poznamenal také, že Bořeticemi vede pouze silnice II/124 bez křížení s jinými pozemními komunikacemi stejné nebo vyšší kategorie a že ve směru jízdy na Neustupov je autobusová zastávka. Ze správního spisu ani z jiných okolností nelze podle něj dovodit, že by v rámci průtahu této silnice Bořeticemi měla být nejvyšší povolená rychlost upravena odchýlně od zákonem stanovených 50 km/hod. Žalobcovu úvahu o tom, že by to tak mohlo být, krajský soud označil za hypotetickou a tedy za bezpředmětnou. V předložené věci nebyla založena ani překážka věci rozhodnuté, neboť stěžovatel nesouhlasil s projednáním přestupku na místě a příkazový blok s pokutou 1 500 Kč nepodepsal.

[5] Krajský soud konečně neshledal ani to, že by měření rychlosti mohlo být ovlivněno reflexí radarového signálu od kupy sněhu. Popsal fotodokumentaci zaznamenávající měření, z níž podle něj vyplývá, že k žádné rušivé reflexi dojít nemohlo, jestliže se mezi rychloměrem a vozidlem nenacházela žádná potenciální překážka, od které by se mohl radarový signál odrazit. Citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, implicitně uzavřel, že vytvořený radarový záznam potvrzuje, že měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž formálně uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel krajskému soudu předně vytýká nedostatečné prokázání, jakým rychloměrem byl daný přestupek změřen a zda byl takový rychloměr ověřen. Poukazuje na to, že krajský soud závěry žalovaného přijaté v této otázce neaproboval. Měl proto jeho rozhodnutí zrušit a nikoli jeho závěry nahradit. Domnívá se, že nelze s určitostí tvrdit, že údaje zobrazené ve fotodokumentaci záznamu o přestupku jsou generovány právě daným rychloměrem. Je tak podle něj možné, že údaj o rychloměru byl vyplněn manuálně někým, kdo nebyl měření fyzicky přítomen. Stěžovatel poukázal na úřední záznam ze dne 18. 2. 2019, který sepsala policistka zasahující při silniční kontrole, a zdůraznil, že z tohoto záznamu vyplývá, že bylo měřeno rychloměrem RAMER 7CCD, ke kterému není ve správním spise doložen ověřovací list, což podle něj zakládá důvodnou pochybnost

o tom, jakým rychloměrem byla rychlost jízdy stěžovatele vlastně změřena a zda byl použitý rychloměr ověřen.

[8] Krajský soud dále podle stěžovatele nesprávně právně posoudil otázku vlivu nesdělení jména oprávněné úřední osoby na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Důvody podjatosti, které v žalobě uvedl, nebyly podle něj *a priori* irelevantní a ani nekonkrétní, a proto je měl posoudit žalovaný a nikoli krajský soud. Stěžovatel má tedy za to, že postup žalovaného v odvolacím řízení lze označit za vadu, která mohla mít vliv na zákonnost řízení.

[9] Krajský soud podle stěžovatele dospěl rovněž k nesprávnému závěru, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí není rozporný. Stěžovatel řídil vozidlo rychlostí 73 km/hod a rychlost tak překročil o 23 km/hod. Pokud je tedy ve výroku uvedeno, že „řídil nedovolenou rychlostí 76 km/hod., (...) tzn. že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/h“, po odečtu odchylky měřicího přístroje překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod“, pak to není pravda, neboť takové překročení rychlosti mu nebylo prokázáno. Aby formulace výroku zahrnující i odečet odchylky měřicího přístroje byla s uvedenými rychlostními údaji v souladu, pak by podle stěžovatele musel prvostupňový správní orgán dotčenou část výroku formulovat tak, že rychlost *zobrazená rychloměrem* byla 76 km/hod. Výrok, ve kterém je současně uvedeno, že jako řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/hod, že po odečtu odchylky měřicího přístroje překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod a že je uznán vinným z toho, že řídil nedovolenou rychlostí 76 km/hod, stěžovatel považuje za rozporný.

[10] Stěžovatel dále poukázal na žalobní bod, v němž namítal, že místo spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí uvedeno nedostatečně, a proto není zřejmé, na jaké silnici žalobce vozidlo řídil a jakým rychlostním limitem byl daný dopravní úsek omezen. Stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým tuto námitku krajský soud vypořádal. Má za to není notoriitou, že obec Bořetice je malou obcí a že pokud krajský soud uvádí, že je malou místní částí obce Neustupov, pak ani žádná obec Bořetice neexistuje a přestupek musel být spáchán jinde. Dále podle něj z ničeho nevyplývá, že k měření došlo ve směru jízdy na Neustupov a není ani zřejmé, jaký rychlostní limit v daném dopravním úseku platil a kde se v únoru 2019 nacházela jakákoli autobusová zastávka.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že výstup rychloměru (záznam o přestupku - pozn. NSS) založený ve správním spise je privilegovaným důkazem a že z něj nesporně vyplývá, že měření bylo provedeno rychloměrem, kterému svědčí ověřovací list založený ve spise. Dále poznamenal, že žádný z důvodů, kterým stěžovatel odůvodnil podjatost oprávněné úřední osoby, není konkrétní, přezkoumatelný a nevyplývá z něj, že by pověřená úřední osoba mohla rozhodovat podjatě. Žalovaný má rovněž za to, že není důvod prokazovat důvodnost odečtu teoretické odchylky měřicího zařízení. Z textu je podle něj nesporné, o jaké hodnoty se jedná, že jde o skutečně naměřenou rychlost žalobce v obci a rychlost zohledněnou v jeho prospěch. Zpochybňuje-li stěžovatel dopravní značení, je na něm, aby své tvrzení prokázal. Má však za to, že „*prokazování umístění dopravních značek vymezujících začátek a konec obce je natolik formalistické, že překračuje smysl zákona.*“

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval posouzením, zda krajský soud aproboval rozhodnutí vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud jde o spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti, je třeba předeslat, že pro jeho prokázání zpravidla stačí vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33). Tato kombinace podkladů totiž v zásadě poskytne dostatečné množství informací k tomu, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[14] Právě z této kombinace podkladů vycházely správní orgány při posuzování otázky, zda se stěžovatel dopustil dopravního přestupku. Stěžejním důkazem v této věci byl záznam o přestupku, jenž obsahoval fotografii pořízenou měřicím zařízením. Na fotografii je zaznamenáno pouze vozidlo stěžovatele v celé velikosti. Kupa sněhu, která se nachází v pravé dolní části fotografie, nemohla vyvolat reflexi, neboť netvořila překážku mezi rychloměrem a vozidlem. Na výseči fotografie je registrační značka sice rozostřená, avšak stále dobře čitelná. Pozice vozidla na fotografii spolu s místem měření zachyceným v záznamu o přestupku pomocí GPS souřadnic odpovídá údajům uvedeným v oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019 a ze dne 25. 2. 2019 – tedy tomu, že vozidlo jelo v obci Bořetice ve směru jízdy na Neustupov a bylo změřeno poblíž autobusové zastávky. Oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019 obsahuje rovněž údaje o občanském a řidičském průkazu stěžovatele a jeho podpis, z čehož vyplývá, že zasahující policistky jednaly přímo se stěžovatelem, jakožto řidičem vozidla. Tuto skutečnost přitom stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje. Záznam o přestupku obsahuje nejen údaje o měřeném vozidle a místě měření, ale i údaje o použitém měřicím zařízení, čase měření a naměřených hodnotách. Správní spis dále obsahuje ověřovací list použitého měřicího zařízení platný v době měření. Správní orgány za této situace neměly žádný důvod pochybovat o místě, kvalitě a objektivitě měření.

[15] Výše uvedené podklady zcela jistě nepředstavují nezpochybnitelný důkaz o průběhu měření a použitém rychloměru. K jejich zpochybnění však nemůže vést jen ničím nepodložené tvrzení stěžovatele, že údaje ze záznamu přestupku nemusí být daným rychloměrem generovány automaticky, ale že mohou být zadávány manuálně osobou, která měření nebyla fyzicky přítomna. Pokud jde o úřední záznam ze dne 18. 2. 2019, na který stěžovatel v této souvislosti poukazuje, ani ten tyto podklady nezpochybňuje, byť uvádí jiný typ měřicího zařízení. Stěžejním důkazem v předložené věci byl záznam o přestupku, z něhož vyplývá, že přestupek byl změřen rychloměrem RAMER10C. Tento typ použitého rychloměru pak potvrzuje nejen oznámení přestupku ze dne 25. 2. 2019, ale především oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2019, který zasahující policejní hlídka

sepsala na místě. Ani Nejvyšší správní soud tak nepochybuje o tom, že přestupek byl změřen právě rychloměrem RAMER10C a údaj o radaru uvedený v úředním záznamu ze dne 18. 2. 2019 proto ve shodě s krajským soudem považuje za daných okolností za zřejmý omyl. Ověřovací list založený ve správním spise potvrzuje platnost ověření použitého rychloměru v době spáchání přestupku a vyvrací tak stěžovatelovu kasační námitku, že lze důvodně pochybovat o tom, zda byl přestupek změřen ověřeným přístrojem. Námitka, že krajský soud aproboval rozhodnutí vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je tedy nedůvodná.

[16] Stěžovatel dále namítl, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je co do způsobu spáchání skutku formulován rozporně. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Z popisu skutku zcela jednoznačně vyplývá, že naměřená rychlost 76 km/hod nezohledňuje odečet běžně používané odchylky měřicího zařízení, a proto nemůže být a ani není v rozporu s další částí popisovaného deliktního jednání, která přestupek specifikuje tak, že stěžovatel „*překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km/hod, po odečtu odchylky měřicího přístroje překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod.*“ Námitka je zcela zjevně nedůvodná.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti také uvedl, že místo spáchání přestupku není ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí specifikováno dostatečně určitě. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42, zdůraznil, že z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání, které jsou rozhodné pro závěr, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V předložené věci je co do místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí uvedeno, že stěžovatel měl „*na silnici v obci Bořetice (zastávka BUS)*“ řídit motorové vozidlo nedovolenou rychlostí 76 km/hod a překročit tím nejvýše dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. o 26 km/hod., respektive o 23 km/hod po zohlednění odečtu odchylky rychloměru. Přestože je jistě možné se stěžovatelem souhlasit v tom, že místo spáchání přestupku mohl prvostupňový správní orgán zformulovat výstižněji, lze vymezení místa přestupku s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti považovat za dostatečné. Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že Bořeticemi vede pouze silnice II/124 bez křížení s jinými pozemními komunikacemi stejné nebo vyšší kategorie a že tak z ničeho nevyplývá, že by v rámci průtahu této silnice Bořeticemi měla být nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou odchylně od zákonem obecně stanovených 50 km/hod. Skutečnost, že rychlost stěžovatelovy jízdy byla změřena právě na této silnici, vyplývá jak ze správního spisu (zejména z GPS souřadnic uvedených v záznamu přestupku), tak i ze žalobního tvrzení, ve kterém stěžovatel uvedl, že jej policejní hlídka stíhala a zastavila až v obci Neustupov. Do této obce přitom z Bořetic vede právě silnice II/124. Správní orgány místo přestupku vymezily názvem obce, ve které byl přestupek spáchán, a dále jej specifikovaly údajem „*zastávka BUS*“. Totožně určila místo přestupku i policejní hlídka. Stěžovatel v záznamu přestupku, který podepsal, a ani v žalobě existenci autobusové zastávky nepochybnil, ač tak učinit mohl a zcela hypoteticky se proti ní vymezil až v kasační stížnosti. Takto uplatněná námitka je však podle § 104 odst. 4 nepřijatelná a kasační soud se jí proto nebude zabývat.

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na skutková zjištění nepochybuje o tom, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek právě v obci Bořetice, neboť autobusová zastávka

pokračování

se nachází přesně uprostřed této obce a není proto sporné, zda bylo v zastavěném území obce. Otázka, jaké postavení tato obec má, zda je samostatnou obcí či pouze částí obce Neustupov, přitom není pro posouzení otázky, zda stěžovatel svojí jízdou naplnil všechny znaky skutkové podstaty daného dopravního přestupku, podstatná, neboť obecně platná úprava pro nejvyšší dovolenou rychlost v obci platí jak v obci, tak i v její části. Stěžovatel přitom netvrdí a ani nedokládá, že by v místě spáchání přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost dopravními značkami upravena jinak a nelze tak za této situace důvodně pochybovat o tom, zda stěžovatel svým jednáním znaky skutkové podstaty daného přestupku naplnil.

[19] Se stěžovatelem tedy nelze souhlasit, že určení místa spáchání přestupku neumožňuje přezkoumat, jaká v daném místě platila úprava nejvyšší dovolené rychlosti a zda jeho jednání vůbec vykazovalo znaky přestupku. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nerozporuje, že řídil motorové vozidlo rychlostí 76 km/hod, respektive 73 km/hod po odečtení odchylky měření, ostatně tuto skutečnost sám v bodě 29 kasační stížnosti potvrzuje. Je tedy zřejmé, že stěžovatel při zohlednění odchylky měření překročil nejvyšší povolenou rychlost o 23 km/hod, čímž naplnil všechny znaky skutkové podstaty přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. I tato námitka je proto nedůvodná.

[20] Stěžovatel konečně namítá také to, že mu žalovaný odepřel možnost vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, neboť mu k jeho žádosti nesdělil její jméno. Krajský soud sice připustil, že žalovaný tímto postupem pochybil, avšak toto pochybení nebylo podle něj natolik závažné, aby mohlo mít vliv na zákonnost druhostupňového správního rozhodnutí. Krajský soud označil důvody podjatosti uvedené v žalobě za jednostranné, paušalizující a nekonkrétní tvrzení, z nichž nelze zjistit, o jakou kritiku se mělo jednat a čeho se měla týkat. Tato tvrzení tedy podle něj nevypovídají nic o tom, že by oprávněná úřední osoba byla podjatá. S tím stěžovatel nesouhlasí. Namítá, že nebylo úlohou krajského soudu posuzovat, zda úřední osoba byla podjatá a nebylo ani na stěžovateli, aby vedl či navrhoval k této otázce dokazování v řízení před krajským soudem. Krajský soud se podle něj měl omezit jen na zhodnocení, zda tvrzené důvody podjatosti jsou „*apriorně irelevantní či nikoliv*“.

[21] S uvedeným právním názorem stěžovatele Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud správně uvedl, že žalovaný pochybil, avšak toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ostatně krajský soud ke svým závěrům dospěl právě na podkladě judikatury kasačního soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57). Stěžovatel se jméno úřední osoby dozvěděl sice až z rozhodnutí žalovaného, avšak důvody její podjatosti mohl uplatnit v žalobě, což i učinil. O důvodnosti takové námítky si může učinit úsudek i soud (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že důvody podjatosti uvedené v žalobě byly příliš obecné a spekulativní. Stěžovatel nekonkretizoval, o jakou kritiku úřední osoby ze strany jeho zástupce se mělo jednat a čeho se měla týkat. Tvrzení, že oprávněná úřední osoba tuto blíže nespecifikovanou kritiku nese nelibě, bylo spekulativní a nemohlo založit důvodnou

pochybnost o její nepodjatosti. Podjatost nelze spojovat ani s vlastním výsledkem řízení a už vůbec ji nelze dovozovat z tvrzení, že žalovaný stěžovatele o jménu oprávněné úřední osoby neinformoval jen proto, aby mu zamezil namítat její podjatost.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 - 21, kterým stěžovatel argumentuje, kasační soud posuzoval situaci, v níž žalobce v žalobě uvedl konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které nešlo označit předem za nedůvodné. Závěry tohoto rozsudku proto nejsou přenositelné na tento případ. Ani této námitce proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a roto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu